

Podle § 4, odst. 1 opatření Stálého výboru ze dne 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. má zaměstnavatel za osoby podrobené nemocenskému pojištění zaplatiti za každou osobu a pojišťovací den 1 Kč. Dle posledního odstavce tohoto paragrafu neplatí zaměstnavatel tento příspěvek za ony zaměstnance, kteří bydlí v jeho domácnosti a jsou podle podaného průkazu jím plně živeni.

Dle § 11, odst. 3. č. 2 prov. nař. ze dne 2. září 1920 č. 500 sb. z. a n. musí zaměstnavatel okolnost, že zaměstnanci poskytuje byt a plnou stravu, prokázati prohlášením resp. potvrzením dle úředního vzorce III., kterýž vzorec obsahuje také stvrzení správnosti údajů strany příslušným obecním úřadem.

Žal. úřad neshledává nedostatek tohoto průkazu v tom, že st-lé nepodali prohlášení a potvrzení na formuláři č III. připouštěje, že tiskopisů těch se nedostávalo a vidí vadu pouze v tom, že průkaz stranou podaný neměl všechny náležitosti zákonem předepsané. Vady té tu není.

St-lé podali žádosti, ve kterých uvedli, že určitým svým zaměstnancům poskytují byt a plnou stravu a žádali, aby byli osvobozeni od placení za ně příspěvku k úhradě ceny mouky. Okresní správa politická zavedla o žádostech úřední šetření a dle výsledků jeho povolila žádané osvobození. Neměla-li žádost strany podpis obecního starosty pro formulář III. žádaný, odstranil úřad tento nedostatek, vyžádav si zprávu obecních úřadů, takže v době rozhodnutí bylo tu jak prohlášení zaměstnavatelovo, že žádá o osvobození od dávky, tak i potvrzení obecního starosty, že jsou správné údaje strany, na nichž svou žádost zakládala, totiž že svým zaměstnancům poskytuje byt a plnou stravu.

Úřad měl dojistu právo nedostatečně instruované žádosti odmítnouti, nebo stranám k doplnění vrátiti. Když práva toho nepoužil, nýbrž sám obecní starosta o vyšetření a potvrzení potřebných dat požádal, nelze v postupu tom shledati nezákonnost a spatřuje-li ji v tom nař. rozhodnutí, přichází samo se zákonem v odpor.

Jestliže však žal. úřad nebral nijak v pochybnost, že podmínky pro osvobození st-lů od placení příspěvků jsou prokázány, ale odepřel jim osvobození jedině z toho důvodu, že průkazy stranou označené doplnil úřad sám, porušil tím zákon, který v takovém případě ani výslovně ani duchem svým osvobození nevyklučuje.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 1437.

Úředníci státní: O započítání soukromé služby, která není podmínkou pro přijetí do státní služby, do této služby.

(Nález ze dne 23. června 1922 č. 9046.)

Věc: Václav K., vrchní berní správce v B., proti ministerstvu financí v Praze stran započítání soukromé služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemské finanční ředitelství v Praze výnosem z — nevyhovělo žádosti st-lově, aby mu byla započtena doba od 15. července

1898 do 30. listopadu 1899, kterou ztrávil jako český korespondent ve službě u firmy Velímská továrna na čokoládu, cukrovinky a kávové náhražky, pro postup do vyšších požitků, poněvadž tato služba není co do výkonu rovnocenná službě berní (§ 16. nař. vlády republiky čsl. z 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n.).

Ministerstvo financí zamítlo stížnost jako bezdůvodnou.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

§ 4 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z., a n. o propočítání služební doby státních zaměstnanců vyhradil zvláštnímu nařízení ustanovení o tom, pokud se započítají léta ztrávená v jiné službě než státní (pragmatická).

K provedení zákona toho vydáno bylo nař. vlády republiky čsl. z 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n., které ve svém § 16 ustanovuje: »služba soukromá nebo soukromé zaměstnání započítává se počínajíc dovršením 18 let věku, je-li rovnocenná službě státní jak co do výkonu, tak i co do vzdělání předepsaného pro civilní státní službu, o niž jde«, při čemž však podle lit. b) téhož paragrafu se soukromá služba, jež není podmínkou pro přijetí do státní služby, započítává dvěma třetinami jen tenkrát, »jestliže stát ze soukromé služby těží, t. j. v případech, ve kterých soukromá služba skýtala příležitost k nabytí praktických zkušeností v takové míře, že přichází pak ve státní službě státní správě k dobru.«

Započítání soukromé služby, jež není podmínkou pro přijetí do státní služby, vázáno je tedy na trojí předpoklad: 1. že služba ta je se službou státní rovnocenná co do výkonu, 2. co do vzdělání, 3. že poskytla tolik praktických zkušeností, že přichází pak ve státní službě státní správě k dobru.

V daném případě popřel žal. úřad již první z těchto zákonných předpokladů, vysloviv, že soukromá služba st-lova není co do výkonu rovnocenná službě berní. Stížnost po této stránce nař. rozhodnutí neodporuje, nýbrž dovozuje toliko, že v době, kdy st-l vstoupil do soukromé služby, byly co do vzdělání požadavky této služby s berní službou úplně rovnocenné a že stát ze soukromé služby st-lovy těží, totiž, že zkušenosti, jež st-l službou tou získal, přicházejí státní službě k dobru. Okolnosti ty nejsou však v konkrétním případě jedině rozhodny, když zákon vyžaduje výslovně jako podmínku započítatelnosti soukromé služby její rovnocennost se službou státní i co do výkonu, když nař. rozhodnutí tuto kvalifikaci soukromé služby st-lovy popřelo, a když st-l opak ani netvrdí, totiž že by jeho služba byla i co do výkonu rovnocenná službě berní.

St-l při veřejném ústním líčení sice nepřímou naznačil, že soukromá jeho služba byla i co do výkonu rovnocenná se službou berní. Než nss nemohl se přes to otázkou tou zabývat, poněvadž by byl st-l musil ve smyslu § 18. zák. o ss námítku tu uplatňovati již v písemné stížnosti, což, jak uvedeno, neučinil.

Nedostává-li se však podle toho jednoho ze zákonných předpokladů pro započtení soukromé služby st-lovy, nelze v nař. rozhodnutí shledati nezákonnost, pročež slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.